

USNESENÍ

Vrchní soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Vladislavy Riegrové, Ph.D. a soudců JUDr. Zdeňka Kovaříka a Jany Sedlářové, v právní věci

navrhovatele: **Československá obchodní banka, a.s.**, IČ: 00001350,
Praha 5, Radlická 333/150,
zastoupen Martinem Hrodkem, advokátem,
Praha 1, Klimentská 46,
za účasti: **1. ICEC-Holding, a.s.**, IČ 25357484,
Ostrava - Mariánské Hory, Boleslavova 710/19,
zastoupen Mgr. Adélou Gajdovou, advokátem,
Praha 1, Národní 41,
/původně též 2. JUDr. O. Š.,
..., ...
3. P. F. H.,
..., ..., ...,
zastoupen JUDr. Jaromírem Bláhou, advokátem,
Praha 8, Prvního pluku 206/7,
4. JUDr. M. T.,
..., ...,
5. JUDr. V. H.,
..., ...,
/původně též č. 6. JUDr. I. C.,
..., ...

o jmenování předsedajícího rozhodce soudem, o odvolání účastníka 1. proti rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 5 Cm 100/2013-465 8. června 2017

takto:

Rozsudek soudu prvního stupně se v napadeném rozsahu, tedy v bodě I. výroku a dále v bodě III. výroku, pokud jím bylo rozhodnuto o nákladech řízení ve vztahu navrhovatel a JUDr. V. H., se zrušuje a věc se v tomto rozsahu vrací tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem soud prvního stupně v bodě I. výroku jmenoval JUDr. V. H. se sídlem Praha 7, J. ... předsedajícím rozhodcem ve výroku popsaném rozhodčím řízení. V bodě II. výroku zamítl návrh na jmenování JUDr. O. Š. a JUDr. I. C. předsedajícím rozhodcem v dané věci, v bodě III. rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
2. Z odůvodnění rozsudku se podává, že navrhovatel ve svém návrhu na jmenování předsedajícího rozhodce uvedl že účastník 1. vede od roku 2007 proti navrhovateli rozhodčí řízení ad hoc o zaplacení téměř 12 miliard Kč s příslušenstvím, pravomoc rozhodčího senátu byly založena rozhodčí smlouvou v článku 7.8 Smlouvy o koupi cenných papírů, uzavřené dne 30. 6. 1998 mezi účastníkem 1. a INVESTIČNÍ a POŠTOVNÍ BANKOU, AKCIOVOU SPOLEČNOSTÍ, aktivní legitimace žalobce je dána tím, že dne 19. 6. 2000 koupil IPB a tím převzal i případné

závazky IPB ze smlouvy nebo z jejího porušení. Dále je zřejmé, že navrhovatel ve svém návrhu rekapituloval „historii“ probíhajícího řízení z pohledu jmenování jednotlivých rozhodců, rovněž popsal průběh jednání stran, případně rozhodců, jenž vedl k podání návrhu na jmenování předsedajícího rozhodce soudem.

3. Soud rovněž rekapituloval vyjádření účastníka 1. a dalších rozhodců, jež byli jmenováni stranami rozhodčího řízení.
4. Pokud jde o procesní vývoj v dané věci, soud poukázal na své předchozí rozhodnutí ve věci, jež postavil na svém závěru o předčasnosti podané žaloby, přičemž Vrchní soud v Praze ve svém rozsudku sp. zn. 5 Cmo 20/2015 tomuto stanovisku s odkazem na ustanovení § 9 odst. 1 zák. č. 216/1994 Sb. přisvědčil.
5. Z odůvodnění rozsudku dále vyplývá, že Nejvyšší soud ČR svým rozsudkem č. j. 23 Cdo 3870/2015-272 ze dne 3. března 2016 rozsudky obou soudů zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení, přičemž vyslovil závazný právní názor o tom, že lhůta pro dohodu rozhodců o jmenování předsedajícího rozhodce počala běžet dnem následujícím po jmenování rozhodce za stranu navrhovatele, tedy dnem 5. 7. 2013.
6. Soud prvního stupně dále odkázal na procesní rozhodnutí Vrchního soudu v Praze v otázce účastenství navržených v rozhodců č. j. 5 Cmo 288/2016-331 ze dne 14. března 2017.
7. Soud si dále vyjasnil okruh rozhodců, o nichž má být rozhodováno. Je zřejmé, že navrhovatel nevzal návrh na jmenování JUDr. Š. zpět přes zpětvzetí souhlasu daného kandidáta pro jmenování rozhodcem, dále je zřejmé, že navrhovatel nenavrl Dr. Inku H. a P. H., o nichž padla zmínka, jako předsedajícího rozhodce navrhl JUDr. V. H. a JUDr. V.C.
8. Z odůvodnění rozhodnutí se dále podává, že „V podání ze dne 18. 4. 2017 účastník 1. uvedl, že nesouhlasí s kandidáty, navrženými do funkce předsedajícího rozhodce navrhovatelem, dále se vyjádřil k odvolání souhlasu JUDr. Š. být jmenován předsedajícím rozhodcem, uvedl důvody, pro které se domnívá, že by JUDr. H. a JUDr. C. neměli být jmenováni předsedajícím rozhodcem v předmětném rozhodčím řízení a označil osoby, způsobilé k výkonu této funkce z pohledu účastníka 1., a to JUDr. V. T., Mgr. J. H., JUDr. P. H. a Mgr. L. H. Dále uvedl, že navrhovatel doposavad nenavrl osoby, u kterých by byl předpoklad, že budou svoji funkci vykonávat řádně, neboť Mgr. P. a JUDr. Š. na funkci rezignovali, a stejně tak rezignoval na funkci JUDr. M., rozhodce jmenovaný navrhovatelem.“
9. Je zřejmé, že navrhovatel a účastník a 1. učinili řadu podání na podporu svých stanovisek, účastník 1. akcentoval své přesvědčení, že „soud by měl jednat jako s účastníky řízení i s osobami, které jako účastníky řízení označil účastník 1., soud není vázán návrhem, neboť by byla zvýhodněna strana, která návrh podala, a došlo by k porušení rovnosti stran v projednávané věci. Navíc návrh na jmenování předsedajícího rozhodce byl podán před uplynutím 30 denní zákonné lhůty.
10. Soud poukázal na stanovisko navrhovatelem navržených kandidátů, že se necítí být podjatí, odkázal na související právní úpravu, dále na mezi účastníky nezpochybňovanou arbitrabilitu věcného sporu. Soud mimo jiné ocitoval dikci § 9 odst. 1 zákona č. 216/1994 Sb. a uvedl, že „Nejvyšší soud ČR v rozsudku sp. zn. 23 Cdo 4847/2009 ze dne 14. 10. 2010 konstatoval, že řízení o jmenování rozhodce podle § 9 zákona o rozhodčím řízení je řízením podle zákona o rozhodčím řízení ve smyslu ustanovení § 41 ZRŘ, vyplývá přímo ze znění § 43 ZRŘ, dále, že se jedná o řízení nesporné, které lze zahájit pouze na návrh, a že podle ustanovení § 94 odst. 1 ZRŘ účastníky tohoto řízení jsou krom navrhovatele, jímž může být pouze osoba, uvedená v § 9 odst. 1 ZRŘ, strany rozhodčího řízení, již jmenování rozhodci a osoba, která je v návrhu na jmenování rozhodce na tuto funkci navržena.“ V dané souvislosti soud s odkazem na daný judikát a závěry usnesení Vrchního soudu č. j. 5 Cmo 288/2016-331 dovodil okruh účastníků

s tím, že účastníkem řízení nemohou být účastníkem 1. navržení rozhodci. Vzhledem k tomu, že jde o nesporné řízení, není ani přípustný vzájemný návrh.

11. Dále soud přistoupil k hodnocení návrhu na jmenování JUDr. V. H. předsedajícím rozhodcem, coby v pořadí navrhovatelem prvním navrženým.
12. Soud jednak konstatoval, že „V řízení nebylo ze strany účastníků tvrzeno, ani nebyly předloženy důkazy o tom, že JUDr. V. H. nesplňuje předpoklady ustanovení § 4 ZRŘ, toto není známo ani z údajů veřejně dostupných. ... JUDr. V. H. při jednání soudu, konaném dne 15. 5. 2017, výslovně uvedl, že souhlasí s tím, aby byl jmenován do funkce předsedajícího rozhodce v předmětném rozhodčím řízení.“ Dále soud konstatoval, že JUDr. V. H. při jednání dne 29. 5. 2017, poté, co se seznámil s důvody, pro něž účastník ad1 namítá jeho podjatost, výslovně uvedl, že se necítí být podjatým k rozhodování v předmětném řízení, tím dle stanoviska soudu převzal odpovědnost, vyplývající z porušení § 8 odst. 2 ZRŘ, podle kterého je jakožto kandidát na předsedajícího rozhodce povinen oznámit bez odkladu stranám nebo soudu všechny okolnosti, které by mohly vzbudit oprávněné pochybnosti o jeho nepodjatosti a pro které by byl jako rozhodce vyloučen.
13. Soud návrhu na jmenování JUDr. V. H. předsedajícím rozhodcem vyhověl, když shledal naplnění předpokladů ve smyslu ustanovení § 10 odst. 1 ZRŘ na straně tohoto kandidáta. Soud poukázal na skutečnost, že proti danému kandidátovi nevznegli stranami sporu jmenování rozhodci výhrady, v otázce možnosti dohody rozhodců na osobě předsedajícího rozhodce, uzavřené v průběhu běžícího řízení o jmenování předsedajícího rozhodce, soud odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 23 Cdo 4847/2009. K namítanému porušení práva na spravedlivý proces soud odkázal na možnost i druhé strany podat příslušný návrh. Pokud byla namítána předčasnost podaného návrhu, tak soud s odkazem na rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 4. března 2015 / jako písařská chyba uvedeno 2017 /č. j. 5 Cmo 20/2015-209 považuje danou třicetidenní lhůtu za pořádkovou s tím, že Nejvyšší soud ČR v rozsudku ze dne 3. března 2016 č. j. 23 Cdo 3870/2015-272 konstatoval, že lhůta podle § 9 ZRŘ slouží pouze k vytvoření prostoru pro dohodu o předsedajícím rozhodci a zároveň limituje za účelem zabránit tomu, aby některý z rozhodců svojí nečinností blokoval rozhodčí řízení.
14. Pokud jde o zbývající dva navržené kandidáty, soud návrh vůči nim zamítl s ohledem na skutečnost, že vůči nim nebylo učiněno příslušné výslovné zpětvzetí.
15. O nákladech řízení soud rozhodl s odkazem na ustanovení § 150 o. s. ř. s tím, že považuje za spravedlivé, aby v daném nesporném řízení nesli účastníci náklady řízení ze svého.
16. Ve včas podaném odvolání účastník 1. navrhoval změnu rozsudku ve smyslu zamítnutí žaloby, případně změnu rozsudku ve smyslu určení předsedajícího rozhodce, aniž by bylo vyhověno kandidátům navrhovatele, když tito již byli odmítnuti stranami jako nezpůsobilí v rámci rozhodčího řízení a jsou u nich dány pochybnosti o jejich nestrannosti, odvolatel rovněž navrhuje přiznání mu nákladů řízení.
17. Odvolatel vyjádřil přesvědčení o tom, že s ohledem na podstatu daného rozhodčího řízení by jakýkoli rozhodce neměl mít žádný vztah k účastníkům řízení, jejich právním zástupcům, ani k IPB, ani k České republice.
18. Dále odvolatel s podrobnou argumentací namítal předčasnost podaného návrhu, když třicetidenní lhůta k podání takového návrhu dosud neuplynula, jak vyplývá ze stanoviska Nejvyššího soudu ČR, obsaženého v jeho rozsudku č. j. 23 Cdo 3870/2015-272 ze dne 3. 3. 2016, lhůta počala běžet dnem 5. 8. 2013, navrhovatel podáním návrhu znemožnil její uplynutí. Není tak dána pravomoc soudu.
19. Dále odvolatel polemizoval se závěrem soudu, že třicetidenní lhůta je lhůtou pořádkovou, přičemž vyjádřil přesvědčení o tom, že svým stanoviskem soud zasáhl do práva odvolatele

na spravedlivý proces. Pokud se soud odvolává v řízení vydaných rozhodnutí vyšších soudů, tak tyto soudy řešily počátek lhůty, nikoliv její uplynutí. Odvolatel v dané souvislosti uvedl: „pokud se charakteru lhůty jako pořádkové vyjadřoval Vrchní soud v Praze v označeném rozhodnutí, pak pouze a jen v tom smyslu, že záleží na stranách, zda ponechají rozhodcům lhůtu delší, nikoli ve smyslu, že může být kratší.“

20. Dále odvolatel vyjádřil přesvědčení o tom, že osobou označenou v návrhu soud vázán není a z podstaty věci ani nemůže být, neboť přijetí závěru o plné vázanosti podaným návrhem by to znamenalo, že nedohodnou-li se jmenovaní rozhodci, získá strana, která návrh podá jako první naprosto neodůvodněnou výhodu, že si sama určí osobu, která bude funkci předsedajícího a tedy rozhodujícího rozhodce vykonávat. Takový závěr by byl v hrubém rozporu se smyslem a účelem právní úpravy a ústavní zásadou rovnosti stran a práva na spravedlivý proces. V dané souvislosti odvolatel poukázal na komentářovou literaturu, konkrétně na komentář prof. J. A. Bělohávk, který si ve svém komentáři k Zákonu o rozhodčím řízení a výkonu rozhodčích nálezů, 2. vydání, Praha: C. H. Beck, 2012 k § 10 odst. 2 ZRR v bodě 10.2. na straně 430 si klade otázku ve vztahu k možnosti soudu jmenovat navrhovatelem navrženou osobu rozhodce, přičemž má za to, že taková možnost bude v praxi přicházet v úvahu jen ojediněle, soud by tím totiž zvýhodňoval jednu ze stran. V dané souvislosti odvolatel rovněž poukázal na okolnost, že Městský soud v Praze jmenoval předsedajícím rozhodcem JUDr. M. F. bez ohledu na návrhy stran, ten ovšem v průběhu rozhodčího řízení rezignoval. Odvolatel zdůraznil, že popřením práva na spravedlivý proces je rovněž závěr, že za účastníky jsou považováni pouze kandidáti navržení navrhovatelem a nikoli osoby označené druhou stranou.
21. Dále, pokud jde o návrh na jmenování JUDr. V. H. předsedajícím rozhodcem, odvolatel má za to, uvedený kandidát nesplňuje předpoklady podle § 8 ani § 10 ZRR, za situace, že JUDr. V. H. působil jako partner a advokát ve společnosti Glatzová & Co, poskytující právní služby navrhovateli, a to dokonce v daném rozhodčím řízení. Ostatně sám JUDr. V. H. při jednání dne 29.5.2017, když byl konfrontován se skutečností, že uvedená kancelář poskytla navrhovateli dne 12.7.2012 právní stanovisko pro dané rozhodčí řízení prostřednictvím JUDr. Petra Čecha, Ph.D., LL.M, uvedl, že o stanovisku nic není, je tím překvapen, „V takovém případě podjatost z mé strany může být.“ Soudu odvolatel vytýká, že se s danou okolností ve svém rozhodnutí nikterak nevytýkal a dokonce ji ani nezmínil.
22. Odvolatel rovněž předestřel úvahu, že navrhovatel průběžně komplikuje rozhodčí řízení, navíc rozhodce jmenovaný účastníkem 1. ani neměl možnost zahájit jednání o shodě na osobě předsedajícího rozhodce. Dokonce, i kdyby bylo možno přisvědčit tomu, že lhůta pro shodu na předsedajícím rozhodci počíná běžet dnem přijetí funkce rozhodce, navrhovatel podal návrh před uplynutím této lhůty.
23. Navrhovatel ve svém vyjádření k odvolání navrhoval potvrzení napadeného rozhodnutí a přiznání nákladů odvolacího řízení. Pokud jde o namítanou předčasnost návrhu, k tomu navrhovatel předestřel úvahu, že Nejvyšší soud si byl nepochybně vědom toho, od kdy počala běžet lhůta ke jmenování předsedajícího rozhodce / od 4.7.2013 / a dále také data podání návrhu / rozhodnutí ze dne 3.3.2016 sp. zn. 23 Cdo 3870/2015 /. Pokud by návrh na jmenování předsedajícího rozhodce byl předčasný, dovolání by jistě bylo zamítnuto a rozsudky soudů obou stupňů by zůstaly nezpochybněny. Neobstojí rovněž argumentace, že podáním návrhu došlo ke zkrácení lhůty. Pro případ mimosoudní dohody o předsedajícím rozhodci byl navrhovatel připraven vzít návrh zpět. Pokud jde o namítanou podjatost, sám účastník 5/ při jednání dne 29.5.2017 potvrdil, že není žádný důvod pochybovat o jeho nepodjatosti. V dané souvislosti navrhovatel odkázal na mezinárodní zvyklosti v prostředí mezinárodních rozhodčích řízení. Uvedl dále, že „Neobstojí ani argument účastníka 1., že pokud JUDr. Petr Čech, externí spolupracovník advokátní kanceláře Glatzová & Co, připravil v roce 2012 pro navrhovatele právní stanovisko pro účely sporu s účastníkem 1., tak nezávislost či nestrannost účastníka 5. je ovlivněna. Zaprvé účastník 5. výslovně potvrdil, že se na jeho zpracování nepodílel a ani mu

nebyla jeho existence známa. Navíc JUDr. Čech byl osloven se žádostí o vypracování zmíněného stanoviska s ohledem na jeho samostatné akademické působení a nikoli s ohledem na jeho působení jako externího spolupracovníka advokátní kanceláře Glatzová & Co. Podjatost účastníka 5. nemůže založit ani jeho působení v advokátní kanceláři Glatzová & Co., které účastník 5. ukončil v roce 2015... Navrhovatel tedy trvá na svém stanovisku, že účastník 5. nemá žádný relevantní poměr k věci, účastníkům ani k jejich zástupcům, který by zakládal pochybnosti o jeho nepodjatosti, přičemž účastník 1. navíc ani nepředložil jakékoli důkazy na podporu svých tvrzení.”

24. Navrhovatel rovněž uvedl, že je to právě on, kdo se snažil a snaží dosáhnout jmenování předsedajícího rozhodce mimosoudně.
25. Dále se navrhovatel ve svém vyjádření zabýval otázkou vázanosti soudu návrhem, přičemž předestřel úvahu, že: “Jelikož se však jedná o nesporné řízení, postupoval soud správně, když se zabýval kandidáty, navrženými navrhovatelem, přestože to nebylo jeho povinností a mohl jmenovat kohokoli jiného.” Navrhovatel rovněž poukázal na skutečnost, že názor prof. Bělohávků, publikovaný v komentáři, a jehož se odvolatel dovolává, byl již překonán rozhodovací činností Nejvyššího soudu ČR /rozhodnutí ze dne 14.10.2010 sp. zn. 23 Cdo 4847/2009/. Dále uvedl, že přibrat do řízení jako účastníky všechny osoby navržené jakoukoli stranou by nejen odporovalo povaze nesporného řízení jako takového, ale také by bylo v příkrém rozporu se zásadou hospodárnosti řízení. Postup soudu tak byl v souladu s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 14.3.2017 sp. zn. 5 Cmo 288/2016-331, z něhož se podává názor, že účastníky řízení jsou pouze kandidáti navržení navrhovatelem a nikoli kandidáti navržení účastníkem 1. Dále navrhovatel podrobně argumentoval na podporu svého přesvědčení, že rovnost účastníků nebyla postupem soudu porušena, vyvracel rovněž názor odvolatele o tom, že navrhovatel způsobuje průtahy v rozhodčím řízení.
26. Odvolací soud přezkoumal podle ust. § 212, § 212a o. s. ř. rozsudek soudu prvního stupně bez provedení jednání /§ 214 odst. 2 písm. d / o. s. ř./ v rozsahu, napadeném odvoláním, a dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí nemůže obstát. Vzhledem k tomu, že odvolatel navrhoval zamítnutí žaloby a bod II. výroku napadeného rozhodnutí obsahuje zamítavý výrok, je evidentní, že tento výrok odvoláním napaden není.
27. Pokud je odvolatelem namítána předčasnost žaloby, tak žaloba skutečně byla podána předčasně. Avšak aby soud v daném případě předsedajícího rozhodce nemohl jmenovat, musela by zde být situace, že se již rozhodci, aniž by o probíhajícím řízení byli „informováni“, ve lhůtě 30 dnů shodli na osobě předsedajícího rozhodce, přitom počátek běhu 30 denní lhůty jednoznačně a pro dané řízení závazně, vymezil Nejvyšší soud ČR ve svém rozhodnutí č. j. 23 Cdo 3870/2015-272 ze dne 3. března 2016, a to tak, že 30 denní lhůta počala běžet dnem 5. 7. 2013. Z obsahu spisu přitom je zřejmé, že žaloba, podaná dne 1.8.2013, byla dalším účastníkům doručena nejdříve dne 19. 9. 2013. Že by se rozhodci v mezidobí /ve lhůtě 30 dnů/ na osobě předsedajícího shodli, z obsahu spisu nevysvítá.
28. Lze ovšem říci, že charakter dané 30 denní lhůty si soud nesprávně vyložil. Je to pořádková lhůta ve smyslu tom, že nejde propadnout lhůtu, k dohodě může dojít i po uplynutí 30 dnů /pokud mezitím neběží řízení o jmenování předsedajícího rozhodce soudem/. V tomto směru lze odkázat na již zmínovaný rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 23 Cdo 4847/2009.
29. Daný odvolací důvod tedy neobstojí. Naopak přisvědčit lze odvolateli v tom, že JUDr. V. H. nemůže být předsedajícím rozhodcem v dané věci jmenován. Aniž by bylo třeba předestřít rozsáhlou argumentaci, je naprosto evidentní, že JUDr. V. H. s ohledem na své působení v advokátní kanceláři, jež poskytovala právní konzultace navrhovateli v předmětném rozhodčím řízení, je tzv. objektivně podjatým. Není rozhodné, zdá právní stanovisko v předmětném rozhodčím řízení poskytl jiný advokát, působící v dané advokátní kanceláři či externí odborník, externí konzultant, působící v této advokátní kanceláři. Ostatně sám JUDr. V. H. uvedl, jak je

obsahem protokolu o jednání ze dne 29. 5. 2017 /na č. l. 433-436 spisu/ v reakci na informace o příslušné konzultaci, toto: „V kanceláři Glatzová jsem byl od roku 1994 až 2015, a to v pozici partnera. Doktor Čech do kanceláře Glatzová nikdy nepatřil, pro společnost Glatzová ale pracoval. O tom, že by v roce 2012 předložil doktor H. v rozhodčím řízení, ve kterém jsem navržen do pozice předsedajícího rozhodce, stanovisko kanceláře Glatzová, vypracované doktorem Čechem, nevím, jsem tím překvapen. V takovém případě podjatost z mé strany může být.“. K tomu odvolací soud konstatuje, že na závěru, že navržený kandidát na předsedajícího rozhodce na první pohled nevyhoví požadavkům, daným ustanovením § 10 odst. 1 o. s. ř., nemění ničeho okolnost, že JUDr. V. H. následně prohlásil, že se necítí být podjatý. Nejde jen o subjektivní hledisko ale zejména o objektivní pohled. V daném případě jde skoro o učebnicový příklad situace, na niž míří ustanovení § 8 odst. 1 zákona č. 216/1994 Sb. Pochopitelně tímto konstatováním není činěn jakýkoliv závěr ve vztahu k odborným kvalitám navrženého předsedajícího, rovněž tak není předjímán jakýkoliv případný postup JUDr. V. H. v rozhodčím řízení. Nicméně objektivní důvod k pochybnostem o nepodjatosti zde je. Nelze přisvědčit úvahám soudu, že pokud dotýčný prohlásí, že se necítí být podjatým k rozhodování v předmětném řízení, je vše zhojeno, když tím daný kandidát převzal odpovědnost, vyplývající z porušení § 8 odst. 2 ZRŘ. Ustanovení § 10 uvedeného zákona rozhodně nelze vykládat tak, že při zkoumání předpokladů pro nezávislé a nestranné rozhodování je stěžejní subjektivní pocit navrženého kandidáta.

30. Pro úplnost je možno podotknout, že je poněkud nepřehledná úvaha soudu, že soud sice není vázán návrhem na jmenování konkrétní osoby, avšak je vázán pořadím navržených kandidátů na předsedajícího rozhodce.
31. Jinak pokud jde o okruh účastníků nesporného řízení, tak úpravu původního ustanovení § 94 o. s. ř. převzalo ustanovení § 6 a § 7 zákona č. 292.2013 Sb., na výsledném vyznění se ničeho nemění.
32. Odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně v napadeném rozsahu zrušil podle ustanovení § 219a odst. 1 o. s. ř. a věc vrátil podle ustanovení § 221 odst. 1 písm. a/ o. s. ř. tomuto soudu k dalšímu řízení. V tomto novém řízení bude na navrhovateli, aby navrhl nového kandidáta, respektive kandidáty na jmenování předsedajícího rozhodce soudem, je na navrhovateli, aby navrhl předsedajícího rozhodce, jenž z principu vyhoví požadavkům ustanovení § 10 zákona č. 216/1994 Sb. Soud přitom může vybrat jen z těch, kdo jsou navrženi, jen ti jsou účastníci daného řízení /viz rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 23 Cdo 4847/2009 ze dne 14. října 2010/.
33. Pro úplnost, obecně a neadresně odvolací soud uvádí, že pokud žaloba byla vůči tomu kterému navrženému kandidátovi zamítnuta jen proto, že byl vybrán jiný kandidát, jenž pak v odvolacím řízení neobstál, v případě nového shodného návrhu by nešlo o překážku věci rozhodnuté.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není odvolání ani dovolání přípustné.

Praha dne 17. dubna 2018

JUDr. Vladislava Riegrová, Ph.D. v. r.
předsedkyně senátu